

1. Masakr ruční pilou

„Zažijete věci, o kterých nebudete moci uvěřit, že jsou skutečné.“

„Co to je kurva za kravinu?“ zaklapl knížku velmi alternativně vypadající dreadatý mladý muž, který seděl na místě spolujezdce ve staré dodávce.

„Nevím, nějaký sračky. Udělej pár lajn a někdo ubalte brko,“ odpověděl podobně vypadající řidič.

„To nejsou žádný sračky, to je vesmírná pravda,“ odpověděla dívka s modrými vlasy a s kilem železa ve ksichtě, sedící na zadním sedadle dodávky. Natáhla ruku a sebrala spolujezdci knížku. Prolistovala horoskopem, zamumlala něco ve smyslu, že je čeká parádní rychta a drcla rukou do spících sousedů.

„Pepé, utři si tu hnusnou slinu, která ti teče z huby a podej mi sakl s matrošem.“

Týpek něco zamručel, utřel rukávem hlen a začal rukou hrabat v kapse. Po chvíli vytáhl velký pytel s bílým práškem a podal ho dívce.

„Ty vole, Lolo, tady to máš a udělej pořádný lajny, nějak furt pospávám. Pičo, Marko, válíš se po hulení,“ otočil pohled k sousedovi.

„Hovno, ne?“ zamumlal oslovený a zašátral pod sebou.

„Ty vole, kurva, fakt jo, z hulení je placka jako Země,“ zasmál se Marko a vytáhl velký zvalený pytel plný zelené sušiny.

Lola ubalila několik jointů a spolujezdec narýsoval na obal knížky opravdu velké čáry. Literatura obešla kolečko, lajny rychle zmizely a dodávkou zavoněla odpálená marihuana.

„Slunce pomalu zapadá, už bysme tam mohli pomalu bejt, ne?“ sledovala Lola z okna krajinu a kochala se.

„Je dobře, že už mizí do prdele, celej den bylo přišerný vedro jak ve starý prdeli,“ zamručel spolujezdec a kouřil brko.

„Nosále, ty seš furt takovej negativista,“ zasmál se Pepé a sebral Nosálovi brko, který ho nechtěl pustit a z legrace se bránil několika šťouchanci.

„Nechte toho pánové, někde na následujících dvaceti kilometrech nás čeká odbočka, čekujte znamení, kretění, ať nepřejedeme,“ zastavil dohadování o brko řidič.

„Kuchaři, jasný,“ ozvali se všichni společně a natěšeně sledovali ubíhající cestu. Hledali jednoznačné znamení.

Slunce zapadlo a silnici, táhnoucí se pouští jako had, osvětlovaly pouze dva kužely předních světel automobilů.

„Ty vole, to mě poser. Kde to kurva může bejt?“ skláněl hlavu nad volantem Kuchař a kroutil hlavou v rytmu, ve kterém sešňupával lajny z palubovky.

„Hele ty vole, co to je?“ natáhl Nosál ruku s jointem.

„Hele nevim, asi konečně znamení,“ rozesmál se Kuchař a zastavil auto, aby pořádně prostudovali svítící objekt.

O starý sloup byla opřena umělá fosforeskující lidská postava na kole, která ukazovala k číslu 23, jenž lehce problikávalo v tmavé zatáčce polní cesty.

„Paráda,“ radovala se Lola a tančila kolem světélkující skulptury.

Když proběhlo několik jointů, lajn a láhev tvrdýho, řidič zavelel k odjezdu. Odbočili na tmavou cestu, kterou osvětloval pouze Měsíc a hvězdná obloha.

Minuli neonové číslo 23 a pokračovali po kodrcající cestě, která fakt hodně uspávala. V dálce na obzoru byla vidět světla a laserový paprsek, který v noční obloze vytvářel nádherné psychedelické obrazce.

„Pičo, to bude rychta,“ zatetelil v očekávání blaha Nosál a začal sát lajnu.

„Mrdat jebat, kurva drát, co to je?“ zakřičel Kuchař a dupl na brzdu. Destičky zakvílely, lajna rozsypala, dodávka sebou prudce trhla a zůstala stát.

„Co se kurva stalo?“ mručel Marko a nešťastně se díval na hulení, který měl připravený k ubalení a prudkým zabrzděním skončilo všude možné.

„Já nevim, něco nebo někdo se tam mihnul,“ mručel Kuchař, sebral baterku a vyšel opatrně ven.

Skrz přední světlo posádka vozu sledovala kužel baterky, kterak prohledává silnici sem a tam. Najednou přes něco přešel, na chvíli zastavil a vrátil zpět. Světlo osvítilo ležící postavu, nad kterou se skláněl Kuchař a rukou s ní hýbal.

„Je živej, zastavil sem včas,“ zakřičel k autu a pomáhal ležícímu pankáči na nohy. Dovedl ho k autu, trojice na zadním sedadle se zmáčkla k sobě a nechala ho nastoupit.

„Ty jo, už sme ho viděli,“ řekla Lola, když si prohlížela špinavýho a zkrvavenýho týpka, který skelným zrakem koukal do nekonečna.

Střih zpět v čase do horkého poledne na benzinové stanici v poušti. U stojanů stojí dodávka s pěti lidmi a Mustang se dvěma pankáči, který právě odjíždí. Lola jim zamávala a šla ke staré plechové boudě se starým stojanem na Coca-Colu, dřevěnou sochou indiána a několika sedícími zašlými místňáky v houpacích křeslech, kteří vypadali převelice buransky.

„Dobrý den,“ pozdravila Lola a odpovědi byly úsměvy plné zkažených zubů.

„Taky přeji krásný den,“ řekla a vstoupila do zašlého starého krámu, kde stál za pultem zarostlý starý muž ve starých modrých džínách a úchylným pohledem sledoval návštěvu. Lola provokativně upravila podprsenku, kterou pod tričkem neměla a procházela špinavým obchodem. Na zemi zpozorovala několik tmavých skvrn, které vzdáleně připomínaly krevní fleky. Zastavila u regálu se starými sušenkami, vzala jedno balení a šla zaplatit.

Prodavač kouřil velmi smradlavou cigaretu a pomalu na staré kase spočítal útratu a benzín. Vyndal z úst cigáro, ukázal velkou díru v zubech a převzal peníze, které pomalu přepočítal. Usmál se, něco zamumlal a podal Lole knížku.

Zalistovala, poděkovala a zamířila ke dveřím.

„Hodně štěstí paninko, v poušti ho budete potřebovat,“ řekl za odcházející Lolou prodavač a úchylně se smál.

Střih zpět do jedoucí dodávky. Pankáč mele nějaký sračky, kterým nikdo nerozumí.

„Ty vole, ten je sjetej, že neví čí je,“ smál se Pepé a zapálil brko.

„Jak se sem ale kurva dostal?“ nechápal Nosál situaci.

„Těžko říct, je našitej tak, že mohl skončit kdekoliv jinde a ne tady. V poušti by ho nikdo nenašel,“ odpověděl Kuchař, který v rámci možností opatrně sledoval cestu před sebou, aby nesejmul někoho dalšího.

„Samý mrtvolý, všichni sou mrtví,“ řekl najednou pankáč.

„Cože?“ zeptal se Marko a Nosál otočil hlavou.

„To je konec, všichni jsou mrtví,“ zopakoval pankáč, vytáhl odněkud břitvu a strašně rychle si přeťal obě zápěstí a krkavici. Celý vnitřek byl najednou zaplaven několika litry rudé horké krve, kterou během pár sekund vytlačily poslední údery srdce.

„Kurva, doprdele! Pičo, jebat, mrdat dráty!“ nesly se autem výkřiky a Kuchař prudce zastavil.

Všichni vypadli z vozu, jak nejrychleji mohli a začali zvracet.

„Co to kurva mělo jako bejt? Ty vole, zsranej!?“ nadával Nosál a pomáhal Pepému vytáhnout mrtvolu ze zadní sedačky.

„No to bylo kurva nějaký rychlý,“ divil se Marko, „co s ním uděláme?“

„Ty vole, odtáhnem ho stranou a hodíme do příkopu. Když budeme mít štěstí, sežere ho dřív divá zvěř, než někdo najde kosti,“ řekl Kuchař a táhl s Nosálem mrtvého pankáče ze silnice do křoví.

Tohle nikdo nevyčistí,“ řekla s odporem a přemáhanou potřebou blít Lola, když zkoušela několika starými hadry dostat krev aspoň ze sedaček.

„Serem na to, nasedat. Musíme tam dojet, snad bude k dispozici nějaká voda a čisticí prostředky. Ty vole, jak tohle vysvětlíme,“ kroutil hlavou Kuchař a posadil se znovu za volant.

Světla párty byla již blízko, minuli zvednutou závoru v ohradě a uslyšeli první zvuky.

„Ty vole, to zní jako psajtrenc, o tom nebyla řeč,“ zamručel nevrle Nosál, „co tady kurva budeme dělat?“

„No co, vyndáme se,“ zasmál se Kuchař a zastavil, protože před ním stála postava v masce dredaté mumie a mávala světelným mečem směrem k parkovišti, kde již vznikalo stanové městečko.

„Jaký to tady je?“ vyklonil se řidič z okna.
„Výborný,“ odpověděla figura stařeckým hlasem.
„Dobrý, ty vole,“ pochválil masku Nosál a potáhl z brka.

Našli místo pod stromem, kde zaparkovali a rozbili malý tábor. Proběhlo několik jointů, oběhla láhev s kořalkou a táč s lajnama.

„Kde sou vůbec lidi?“ zeptala se Lola, která si povšimla, že okolo zaparkovaných aut není ruch.
„Asi všichni pařej, slyšíš jak hlasitě to hraje,“ odpověděl Marko.
„Se asi půjdeme podívat k bednám, ne?“ řekl Kuchař, kterému začínaly cukat nohy.
„Nám nic jiného nezbejvá,“ konstatoval Pepé.

Přešli opuštěné parkoviště a zamířili po světélkující cestě za zvukem. Prošli květinovou zahradou kolem několika stromů, až před nimi vyrostla ze země mohutná osvětlená stěna z reproduktorů. Byla vyzdobená ve stylu texaské stodoly, před kterou líně tancovalo do rytmu větší množství lidí a podupávalo, světe div se, do psajtrenčového rytmu.

„Ach jo,“ vzdychl Nosál a zamířil k osvětlenému stanu, který díky nápisu „Bar“ vypadal jako bar.

U barového pultu nikdo nestál, pivka byla roztočená a láhve s rumem vypadaly nedotčeně.

„Copak tady nikdo nechlastá? Kde je kurva někdo? Halóóó!!!“ křičel Marko.
Obsluhu bylo nevidět, tak začali motat brko, dělat lajny a sami si nalili pár panáků. Pak se rozhrnul zadní závěs a vstoupila žena v masce dredaté stařeny.

„Vidím, že jste se již obsloužili samoobslužně,“ řekla a začala roztáčet nová piva.
„To je nějaký maškarní?“ zeptal se Kuchař a upíjel pivo.

„Proč myslíte?“ opáčila stařena.

„Že máš na sobě masku důchodkyně,“ rýpal Nosál.

„To není maska, tenhle pozemek je můj,“ nahodila uražený výraz stařena.

„Ty vole, tak se hrozně omlouvám,“ s udiveným výrazem Kuchař vypustil omluvu.

„Nevadí, dáte tripa?“

„Ehm....,“ Lola zkusila něco říct.

„Rozumím,“ usmála se stará paní, rozložila na barový pult několik kostek cukru a na každou kapátkem kápla kapku roztoku z lahvičky.

Každý vzal jednu kostku, položil na jazyk a nechal rozpustit. Dopili pivka a zamířili k davu tanečnických návštěvníků.

Chvilí podupávali a netrvalo ani nijak dlouho, než jim došlo, že v roztoku rozhodně nebylo LSD, ale nějaký syntetický sráč s nepředvídatelnými účinky. Všechno potemnělo a zrudlo. Na Lolu se otočil jeden z tanečnicků a ona spatřila burana, kterého nedávno viděla na benzínce.

Nevěděli, že po cestě přijíždí kolona aut a zastavuje na parkovišti. Neviděli, jak z aut vyskákaly skupinky mládeže, které se radostně připravovaly na mejdan. Vlastně ani neviděli, kterak přijel starý autobus, ze kterého vyskákaly staré postavy v ďábelských maskách, s berlemi a mačetami v rukou. Ze tmy vyšel prodavač z benzínky s velkou dvouruční pilou a uvítal muže v masce úchylného klauna, který vyšel z autobusu jako poslední. Vystoupali po cestě lemované lidskými kostmi ke starému dřevěnému domu, který z vyvýšeného místa dominoval celému areálu.

Pepé se zmateně motal mezi démony, kteří ho děsili rudýma očima a svítícíma ústy bez zubů. Potřeboval na chvíli někam zmizet, aby uklidnil mysl a přežil ten šílený trip, který právě prožíval. Ani nevěděl, jak se ocitl v boudě s náradím, ale s velkou úlevou za sebou zavřel dveře a nasadil petlici.

Smetl ze stolu pavouky a brouky, které viděl vlastním zrakem a usadil se na židli. Přestal brát na vědomí netopýry, jenž mu létali nad hlavou a pařátky zkoušeli vytrhávat vlasy. Neustále si v duchu opakoval, že tohle peklo musí jednou skončit.

Najednou ho vyrušil nějaký podivný zvuk, proto otočil hlavu a skrz hejno much se zářícíma očima zahlédl v rohu u stěny starou matraci, na které souložily dvě staré zrůdy.

„Mario, někdo se na nás dívá,“ řekla stařena.

„Já vím ségra, taky tě to vzrušuje?“ odpověděl stařec.

„Brácha hrozně, dodělej mě a pak si s nim užijem.“

Pepé nechápal. Nějak mu do mozku nešla scéna, kterou právě viděl a slyšel. Než mu však došlo, že by se měl zvednout a rychle vypařit, dvojice vydala úchylné skřeky, které daly zřetelně najevo, že dílo bylo dokonáno. Žena se s křupáním kostí zvedla na nohy a v jedné ruce držela ruční pilku.

„Každý chvíli tahá pilku,“ ukázala bezzubou čelist stařena. Nebohý sjetý Pepé zkusil poručit pohybovému ústrojí, ale místo toho začal zvracet.

„Chtěl bys, abych ti vykourila?“ promluvila ujetá stará ženská a Pepé zvracel podruhé.

„Už je konečně vyprázdněnej, můžeme ho dodělat,“ smál se stařec.

Pepé uvolnil anální svěrače a zkusil běh ke dveřím. Jenže nohy vypověděly službu.

Když otevřel oči, byl uvázaný na stole a stařena zrovna provedla první řez pilkou přesně pod levým kolenem. Pepé strašlivě zařval a omdlel.

Probrala ho šílená bolest a rychle si uvědomil, že má pod klouby uřezané všechny údy a rány jsou pečlivě podvázané, aby krvácel pomalu.

„To mě poser, co to kurva má bejt?“ projelo mu hlavou a než znovu omdlel, spatřil opět souložící dvojici starců.

Uběhl jistý čas a několik mezičas vyplňujících záběrů na mejdan šílených penzistů, kteří pomalovaní krví zabíjejí šokované návštěvníky. Ohně, kosti, stříkající krev a nechutné sexuální scény v podobě brutálního znásilňování instalatérským nářadím, gynekologickými pomůckami, ale hlavně ručními rezavými pilami. S lahvemi v ruce tančící důchodci a zapření do berlí, předvádějí neuvěřitelné kreace s řeznými nástroji a lidskými těly, ve kterých byla vidět letitá zkušenost a praxe. Pepé otevřel oči a nad krkem spatřil tupé ostří ruční pily. Pocítil prvních pár řezů, ale pak ho vysvobodila milosrdná smrt.

Stařec potřísněný krví dokončil svoji práci. Tupé ocelové zuby přežvýkaly páteř, aby hlavu nakonec oddělil a vítězoslavně zvedl do výšky. Jeho ségra dostala orgasmus a znásilnila bezhlavou mrtvolu.

V tu chvíli někdo zaklepal na kůlnu.

„Pepé, si tam?“ ozval se Marko.

Chvíli bylo ticho, ale pak se ozvalo odsunutí závory a dveře pootevřely. Marko je opatrně odsunul a vstoupil. Než se stačil rozkoukat, jeho zrak zaregistroval letící ostří a uši uslyšely svištění oceli, která prořezávala krví a smrtí nasáklý vzduch. Tohle bylo rychlý. Jakmile pila prošla krční tepnou, konec byl neodvratný.

Nadřzení staří sourozenci začali kopulovat a když dokončili okamžiky slasti, vyšli s oběma hlavami ven. Mejdan byl v nejlepším a s nadšením v očích pozorovali neuvěřitelnou vražednou honičku, která probíhala všude okolo.

„Ty vole, Nosále, co se to se mnou děje?“ chytla Nosála Lola za ramena a poblila mu břicho.

„Nevím Lolo, asi sme dostali nějakéj zkurvenej sajrat,“ zamával Nosál rukama, aby odehnal dotěrné masařky s velkými tesáky.

„Nosále, zachraň mě!“ křičela Lola a strašně se bála. Obličeje buranů vynořující ze tmy a smějící se svými bezzubými ústními otvory, v odrbaných šatech a pomazaní krví, v ní vzbuzovaly ohromný strach.

„Musíme se někam zašít a celý to přežít,“ pomyslel si Nosál a začal táhnout kamarádku k domu na výšíně s rozsvícenými okny, protože ho napadla prasárna.

Otevřel dveře a vstoupil. Dům byl prostě vybavený v obyčejném buranském agrostylu. Společenská hala s dřevěnými stoly a zemědělskou výzdobou byla prázdná, tak začal procházet stavbu místnost po místnosti, ale na nikoho nenarazil. V kuchyni na plotně bublalo v hrncích nějaké voňavé maso, tak nabral do misky, vzal kus chleba, zalil omáčkou a táhl Lolu do ložnice, kterou spatřil na konci chodby.

Zabouchl za sebou, položil jídlo na stůl a Lolu do postele. Začala znovu zvracet, takže vytáhl zpod lůžka velký nočník a umístil k ní. Posadil se ke stolu a začal vychutnávat skvělé jídlo, které i přes jeho celkem nepříjemný mentální stav chutnalo výborně. Respektive chutnalo výborně do té doby, než na lžici vytáhl kus prstu i s nehtem. Navíc mu došlo, že ta výborná masová koule, která tak lahodně chutnala, asi nebyla jen tak obyčejná masová koule. Navalilo se mu a halucinace zvýšily

svoje obrátky. Zvedl se, ale hlava nezvládla rychlý pohyb a přikázala žaludku vyvrhnout veškerou večeři. Zapřel ruce o zed' a nevěšiml si, že dveře skříně jsou pootevřené a zírají na něj čtyři oči.

Když konečně srovnal stav, vyklepal z vlasů zvratky a koukl na Lolu. Byla úplně bílá a těžce se převalovala v posteli.

„Zmrd,“ promluvil kdosi ve skříně. Nosál nejdříve zaregistroval čtyři svítící oči a potom příšernou bolest nad kotníky, která ho srazila k zemi. Začal rvát a pohlédl na své nohy. Měl šlachy přerýznuté nějakým tupým zubatým předmětem. Pozvedl hlavu na svítící tečky a ty začaly vydávat takový divný smích. V místnosti neviditelná ruka rozžala svíčky po poličkách, v regálech a různých jiných nečekaných místech, ze kterých by protipožární stráž vyloženě zvracela. Míhotavé světlo hořících knotů odhalilo dva odporné ksichy malých odrbaných děcek s malými tupými ručními pilkami, z jejichž hrotů odkapávala krev.

„Nene, to se mi snad zdá! Lolo, kurva, prober se, doprdele!“ křičel zoufale Nosál a nevěřil svým zfetovaným očím.

„Zmrd. Zmrd. Zmrd. Zmrd. Zmrd,“ opakovala děcka a přibližovala se s napraženými pilkami k Nosálovi, který se pomalu sunul ke zdi a nepřestával křičet směrem k Lole.

Holčička vytáhla dlouhou prskavku, kterou zapálila o svíčku. Chlapeček se pochlubil kladívkem a tlustými rezavými hřebíky, které odněkud vytáhl a Nosál začal zvracet.

Ucítil prudkou bolest, když mu vrškem dlaně projel hřebík, který skončil zatlučený hluboko v podlaze. Přestal zvracet, zakřičel a hlavou mu proběhla myšlenka, jaktože ten malej hajzl má takovou zasranou sílu. Spatřil letící kladívko a za ním hřebík, jenž holčička hbitě zarazila do druhé ruky. Nosál zrovna chtěl tu samou ruku zvednou k obraně, ale moc si nepomohl, protože další úder kladívkem mířil přímo na prsty.

Jeho řev probudil Lolu. Měla prázdný žaludek, její hlava se ještě motala a před očima viděla fakt zvláštní věci. Ostatně mozek těžce zpracovával informaci, že má před očima skutečně reálné věci, které se skutečně odehrávají. Viděla dvě malé děti, které právě započaly odřezávání Nosálových údů v kloubech. Vyzvracela kapičku žaludečních šťáv a znovu omdlela.

Netušila jak dlouho byla mimo, ale když otevřela oči, uviděla poslední záblesk v očích Nosálových. Už měl veškeré údy odřezané a zůstala jenom šhubající hlava na krvavém hrudníku. Ošklivá holčička se stařeckým obličejem držela ruční vrtáčku s tupým vrtákem, již přibližovala pomalu k hlavě.

Hoch ji svými krvavými rukami pevně chytil a dívěnka začala vrtat. To vše naprosto beze slov, doplněné démonickými halucinacemi, které Lole běžely v zorném poli.

Když děvčátko dokončilo svoji práci, vzala novou prskavku, kterou zapálila o svíčku a vrazila do vyvrtného otvoru. Nosál zachrčel, vyplivl krev a zemřel. Lola začala křičet.

„Lolo, kde si?“ uslyšela za dveřmi hlasitý křik, které hned poté kdosi rozrazil a do místnosti vtrhl Kuchař s mačetou.

„Zkurvenci zasraný,“ zamířil ihned k dětem, které nečekaly vpád a než stihly jakkoliv zaútočit, mačeta je rozsekala na malý krvavý kousíčky.

„Lolo, si doprdele v pořádku?“ promluvil ke kamarádce, která slézala z poblité postele a naprosto nechápala, co se kolem ní právě děje.

„Ty vole, Lolo, dostali sme nějakaj sajrajt a všude sou samý pošahaný burani. Marko s Pepém sou mrtví a mě zachránil Mariňák.“

„Já ti vůbec nerozumím, já nevím kde vlastně jsem, já chci domů,“ opakovala několikrát po sobě Lola a vůbec nevnímala, že Kuchař něco povídá.

„Já jsem Mariňák a musíme se zabarikádovat,“ vstoupil do místnosti fakt starej chlápek ve vojenský uniformě, vojenským sestřihu na hranáče a zcela holou vráscitou tvář pokrytou jizvami.

„Lolo, to je Mariňák,“ řekl Kuchař, ale Lola furt opakovala nějaká nesmyslná slova.

„Ta je úplně vyřízená a neví, která bije. Zamkni ji tady a jdeme se zabarikádovat. K autům se teďka nedostaneme. Je jejich všude kolem zasraně moc, tady snad maj sraz burani z celýho státu,“ řekl Mariňák a pokračoval.

„Protitankový kulomet, budeš chladit, běž pro hadr a kýbl s vodou,“ přikázal, umístil zbraň na stojan, vystrčil hlaveň ze střílny a nasadil pás s náboji.

Kuchař odněkud přišel s vodou, namočil ručník a plácl jej přes hlaveň. Mariňák stiskl spoušť a zbraň spustila. Během chvíle se z hlavně začala vypařovat voda a venku nastalo peklo.

Těžké duté střely ničily naprosto vše, čemu se připlety do cesty, ploty, stromy, výzdobu, ale hlavně burany. Ti šokem ztuhli a nějaký čas trvalo, než jejich hlavám došlo, že není úniku. Kusy masa, cucky vnitřností, explodující mozky a utržené nohy, to vše bylo součástí této nechutně krvavé scény.

Buran88 se po zemi plazil k nejbližšímu úkrytu a za sebou táhl dvouruční pilu. Když konečně zmizel z dosahu smrtících střel, začal postupně zjišťovat stav. Zápraží a přední část zahrady byla kompletně zničená, na zemi byly kusy mrtvých těl a mezitím tím vším plazící zranění burani s vyhrzlými vnitřnostmi, někteří bez nohou, rukou či hlav. Mávl směrem k několika postavám a naznačil jim, že mají plazit k němu.

„Co to je za zmrda posranýho?“ ptal se Buran88, když se k němu ve zdraví dostali čtyři šupáci.

„Vůbec netušíme, na Internetu vypadal tak neškodně, další debilní posměváček,“ řekl jeden z nich.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se další.

„Musíme vymyslet nějaký zavržený plán, už si znova nesmíme naběhnout jak prasata na porážku,“ odpověděl Buran88.

„To zní rozumně,“ řekl někdo a začala kolovat láhev s alkoholem.

„Ty vole, Mariňáku, co budeme dělat dál? Chvilí bude klid, ale pak se na nás vrhnou znovu. Není čas zdrhnout?“ promluvil Kuchař, když střelba utichla. Starý voják začal přemýšlet.

„Zdrhnout nemůžeme, protože za ‚á‘ jich je ještě hodně a za ‚bé‘ máme zamčenou v pokoji holku, která není schopná přesunu vlastníma silama. Co bys chtěl teda dělat jinýho, než se bránit a všechny je pozabíjet. Zabíjel si někdy?“

Nyní se pro změnu zamyslel Kuchař.

„Ty vole, nikdo z týchle party neví, čím jsem býval před tím, než jsem se dal na drogy, underground a alternativní fakta.“

Mariňák se díval, mlčel a nechápal. Kuchař vyhrnul pravý rukáv a odhalil tetování na předloktí.

„Pane jo, nikdy sem nevěřil, že potkám někoho z Prezidentských orlů. Vy teda skutečně existujete,“ překvapeně vytřeštil oči.

„Existujeme, ty vole, podléháme přímo prezidentovi a já jsem plukovník,“ zasmál se Kuchař a potěškával některé kvéry.

„Hm,“ zamručel Mariňák, „co si vůbec provedl, žes opustil takový místo?“

„No, to je těžký, hrozně nerad o tom mluvím,“ kroutil se Kuchař, „ale ty vole, musel sem vybít vesnici plnou domorodců, domorodkyň a domorodčat, protože prej měli bejt všichni teroristi, kteří pod svými chatrčemi ukrývají zásoby zbraní pro vzbouřence.“

„A...? Nakonec se ukázalo, že to byl zase omyl analytického oddělení a pozabíjel si nevinné civilisty, žejo?“ skočil mu Mariňák do řeči.

„Ty vole, ani hovno. Nekecali, každej, kdo měl zdravý ruce, držel kvér a nebo aspoň mačetu. A my sme byli jenom tři.“

„Ale to si děláš legraci, takže ste se stáhli, nesplnili misi a všechny vás vyhodili na ulici bez nároku na výslužný?“ znovu skočil Mariňák do rozhovoru.

„Neskákej mi do řeči furt, taky ani hovno, normálně sme celou misi splnili, ale přežil jsem jenom já. Ty vole, třistapadesátšest lidí sme zabili, starý, mladý, ženy, děti, bez rozdílu sme pobili celou vesnici a já ji nakonec vyhodil do povětří se vši tou municí pod chatrčema. Jenže průser nastal, když sem se vrátil, tak sem zjistil, že ti šmejdi politici zavržený uzavřeli mír a zrovna to ráno, kdy jsme se vypravili do akce. Takže na mě velitelství hodilo válečný zločiny, já je vyjebal, pozabíjel všechny, kteří tam tehdy u toho byli a od té doby sem na útěku. Co si myslíš, že se svým cévéčkem můžu jako jít dělat? Ty vole,“ zakončil Kuchař svoje vypravování a významně několikrát naprázdno zmáčkl kohoutek u M16 upravené pro speciální jednotky.

„Tak jsme teda domluveni?“ zeptal se Buran88 skupiny.

„A proč je kurva nevykouříme?“ promluvil jeden buranský hlas.

„Protože sem to už do píče jednou říkal, nezapálíme pronajatý barák. Bába říkala, že se pojistka prej nevztahuje na požáry, protože tady hoří často. Chápeš, debile?“ odpověděl nevrle vůdce, prohnul dvouruční pilu a zahrál melodii, která svolávala k boji. Nepříjemný zvuk zanesl vítr až do domu, kde prošel kostmi našich hrdinů a vyvalil jim do krve půl litru adrenalinu.
„Je to tady,“ řekl Mariňák a protáhl se.

Výbuchy v zahradě u zadního traktu domu prozradily, že pár buranů přišlo minimálně o nohy. Což ostatní na chvíli odradilo od dalšího útočení, než-li se najde dobrovolník, který by znovu zkusil projít až ke dveřím. Mezitím začala hromadná palba na přední část, Kuchař s Mariňákem šli k zemi za převrácený gauč a čekali, než debilům dojdou zásobníky a budou muset přebít. Střelba, která zdevastovala vnitřní výzdobu domu, zanedlouho ustala a byl slyšet zvuk přebíjených zbraní, který jasně naznačoval, že se útočníci během střelby přiblížili. Oba dva na sebe pohlédli a beze slov naběhli k připraveným střílnám a počali opětovat palbu. Nezapomněli spustit protitankový kulomet a kosili všechn život, jenž se ocitl před domem. Střelba trvala o dost déle než předchozí a snaha buranů opětovat palbu byla minimální. Neb kdo vystrčil hlavu, tak o ni taky přišel, protože schopnosti dvou profesionálů byly neskutečné.

Přestřelku přerušil výbuch u zadních dveří.

„Finále je tady, ty se postaráš o ty vepředu, já jdu dozadu. Nastal čas, kdy musíme rozdělit síly. Uvidíme se později,“ řekl Mariňák, popadl tašku se zbraněmi a rychle odešel chodbou, odkud už byl slyšet řev vniknuvších násilnických křupanů. Zanedlouho se rozštěkala vojenská zbraň a křik pomalu utichal.

Kuchař se vrátil ke svému perimetru a periskopem sledoval prostor před sebou. Trávník pokrývaly kusy těl, které kdysi byly živými burany. V jeden okamžik ho zaujal nepatrný pohyb ve stínu mezi hromadami dřeva a došlo mu, že zmrdi zkouší nenápadné přiblížení k verandě. Vyndal tedy z vaku několik granátů a naslouchal. Instinkty zabijáka měl zpět v plné síle. Cítil strach nepřátel, krev v jejich potu a vůni mrtvých těl. Došlo mu, že má zase smysl života. Nadechl se, přestal vnímat střelbu z chodby, velmi rychle pootevřel okenní kryt a vyházal granáty jeden za druhým. Rychle zavřel a lehl na zem. Exploze přišly krátce poté a vzduch prořízl řev raněných.

Mariňák mezitím vytlačil nekompromisní střelbou burany z domu, vyběhl ven a střílel dokud mu nedošly náboje v zásobnících.

„Zmrdi, mě nedostanete, zdechla vás hromada, tak se zkuste vrátit. Já mám energie ještě dost,“ zařval do tmy a vystřelil několika směry z granátometu. Překvapené výkřiky umírajících prozradily, že měl celkem přesnou mušku. Vrátil se zpět do baráku, vytáhl sprej v zelené tubě, který namířil na zbytek dveří a zmáčkl ventil. Vystříkla pěna, která zacelila otvor a okamžitě ztuhla. Přišel k ní, poklepal a znalecky pokýval hlavou, že tímhle bude problém pro chvíli vyřešen.

„Jak se tady vede?“ zeptal se Kuchaře, když přišel zpět do společenské místnosti.

„Pohoda, zrovna asi počítají, kolik jich vlastně zůstalo. Co ty?“

„Já jsem vyřešil problém, aspoň na chvíli a teďka počkáme, jaká debilita ze zmrdu vypadne. Myslím, že jsme jich pozabíjeli už skutečně hodně,“ odpověděl Mariňák.

„Souhlasím, ale mám takový pocit, že takhle jednoduše už nezaútočí,“ přemýšlel nahlas Kuchař.

„Nevím, nepřeceňoval bych je. Už na Internetu sem měl takovej divnej pocit, že je to parta kreténů,“ odpověděl suše Mariňák.

„Člověče, asi máš pravdu,“ zasmál se Kuchař, který pozoroval situaci venku škvírou po suku.

Mariňák zaujal postoj u periskopu.

„To se mi snad zdá, oni to zkusí ještě jednou. No tak dobře, dostanou co chtěj.“

„Burane88, myslíš, že je to fakt dobrej nápad, vyslat všechny ještě jednou na steč? Vždyť půjdou na jatka jako dobytek, už sme to probírali,“ řekl jeden křupan.

„Já jsem tady kurva stratég, mám načteno spoustu textů z Internetu, tak vím, co kurva dělám. Nekecej a dívej se, nemůžou mít víc střeliva a zbraní, než máme my. Viděl u nich někdo kurva nějaký zbraně, když přijeli?“ rozčílil se Buran88.

Nastalo ticho, ve kterém se nikdo nepokoušel správce diskusního fóra naštvat ještě víc.

„Fajn, dívejte se jak dobudeme naší mety. To ste nikdy nehráli po síti „capture the flag“?“ konstatoval Buran88 a upil z láhve.

„Tak co kurva bude? Už máme zaútočit?“ ozval se kdosi z připravené jednotky.
„Na co čekáte, dejte se do práce,“ odpověděl nevrle Buran88 a napjatě sledoval útok.

Skupina asi pětadvaceti útočníků spustila střelbu a rozeběhla se s křikem proti domu. Stříleli o stošest, ale nepřicházela žádná odezva. Měli strach se přiblížit blízko domu, protože už věděli, jakou silou granáty disponují. Zrovna v okamžiku, kdy se již chtěli bezradně otočit, spustila hlasitá střelba a z domu začaly vylézat kulky proložené trasovacímí střelami.

Ti, kteří již byli pootočení, nestihli zareagovat a padli s prostřelenými hlavami k zemi. Zbytek zalehl tam, kde zrovna byl a zkoušel opětovat palbu. Pravdou však bylo, že hlavně protitankový kulomet si nebral servítek a likvidoval úkryty, za kterými byli úchylní vražední vesničani poschovávání.

„Doprdele, to snad není možný, kde to všechno vzali?“ neskrýval svůj údiv a vztek Buran88.

„Já sem to říkal,“ špitl někdo.

„Doprdele, nikdo mi nebude nic říkat,“ nasral se Buran88 ještě víc, chytil rukojeť své dvouruční přítelkyně, máchl pilou vzduchem a ostří si zcela nekompromisně vzalo hlavu prudiče.

Nastalo ticho, protože všichni pochopili, že legrace skončila.

„Helejte, kde je vlastně dědek? Viděl někdo našeho dědka?“ opatrně promluvil jiný hlas.

„Co se tady děje?“ řekl stařecký hlas a s ním zazněl skřípot kolečkového křesla.

„Kdo ty seš doprdele zač?“ otočil se Kuchař.

„Já jsem Dědek, ale kdo ste kurva vy?“ odpověděl vousatý stařec s velmi buranským ksichtem pokrytým nechutným strništěm, které obsahovalo spoustu bordelu.

„My jsme na misi. Ty si buran?“ řekl Mariňák.

„Jsem a dokonce ten největší. Jak ste se dozvěděli o naší akci?“ zamručel Dědek.

„Na Internetu,“ odpověděl Mariňák a dlouze si důchodce prohlížel, protože mu instinkt říkal, že to bude pořádně proradnej zmrđ. Podíval se po svém spolubojovníkovi, jenž mu mimosmyslovou armádní řečí potvrdil, že má stejný názor ohledně dotyčného starého vozíčkáře.

„Já jsem těm debilům říkal, ať se domluví postaru, jako za mejch mladejch let, kdy existoval jenom telegraf a telefonní budky na rohu ulice. Né, voni idioti musí jet tyhle moderní technologie, vždyť je vůbec neumí používat. Nám dřív stačila jen stará dobrá pila a zbytek se domluvil pěkně potají, na opuštěných místech, během nádherných rituálů, kdy se pálili černoši na křížích a znásilňovaly Čiňanky. Kde ty časy jsou...“ snil Dědek, až ho musel ze snění dostat Mariňák dobře mířeným úderem pažbou pušky do hlavy.

„To už by asi stačilo! Co s ním uděláme?“

„Hm, já nevím,“ prohlížel omdlelého starce Kuchař, „ale myslím, že bysme ho mohli použít jako rukojmí. Přece jen nejsme v úplně férový válce, tak bysme se mohli na nějaký pravidla vysrat, nemyslíš?“

Mariňák se na chvíli zamyslel.

„Něco by na to mohlo být,“ odpověděl.

„Co se to se mnou děje? Kde to jsme?“ vylezla odněkud najednou potácející Lola.

„Doprdele, jak ta se sem kurva dostala?“ zanádal Kuchař a šel dívce naproti.

„Kuchaři, kde jsou ostatní?“ mekotala zmatená Lola.

„Nejspíš asi mrtví, ocitli jsme se v pekle, zlato,“ snažil se ji Kuchař uklidnit, ale moc dobře mu to nešlo.

„Děvenko, uklidni se, jinak taky umřeš,“ řekl Mariňák a díval se ven. Zvedl hlavu, protože ho něco zaujalo.

„Asi jsou na střeše, jdu nahoru,“ řekl a odešel.

„Budu hlídat tady,“ odpověděl Kuchař a posadil Lolu na židli.

„Hele Lolo, teď to není čas vysvětlovat, ale vlezli sme do pasti zákeřných buranů, kteří přes Internet lákají oběti, aby je mohli zabít.“

Lola se po něm dívala a nevypadala, že by něčemu z toho rozuměla.

„Holka, ty ses nám asi zbláznila,“ řekl Kuchař, když viděl její skelný zrak. Usoudil, že teď s ní nic nenadělá, tak se vrátil k pozorování okolí.

Mariňák opatrně vyšel do prvního patra a spustil schůdky na půdu. Připravil zbraň a opatrně vystoupal vzhůru. Jakmile prostrčil hlavu otvorem, spustila střelba. Spadl na zem a vypadal chvíli mrtvý. Jenže nebyl, kulka mu ustřelila ucho, ale to bylo tak všechno. Sebral se z podlahy, něco našťavně zamručel a vhodil na půdu světelný granát. Z půdního otvoru vylétl záblesk světla a zaznělo několik dutých ran, které prozradily pozice překvapených buranů. Vylezl rychle po schůdcích, odjistil pistole a oběma rukama postřílel ležící zmrdy. Nožem navíc probodl šmejda, který se s pilou v ruce dral vikýřem do půdy.

„Půdu neubráním,“ pomyslel si Mariňák, slezl dolů a pěnou utěsnil průlez. V duchu se pochválil a šel zkontrolovat Kuchaře.

Přišel právě včas, Dědek právě otevřel oči a v ruce držel blyštivou luxusní pilu z damascenské oceli. Nenápadně se přibližoval ke kývající Lole, na obličejí slizký úsměv s jedním kývajícím zubem a z koutku úst mu vytékala zelenohnědá kapalina.

Kuchař o ničem nevěděl, protože se věnoval střelbě z odstřelovací pušky a nevnímal dění za sebou.

„Hej, ty zmrde, co to děláš!?“ vykřikl Mariňák, přiskočil k Dědkovi a nekompromisně mu utál ruku s pilou. Dědek začal rvát a Kuchař se otočil.

„Ty vole, hajzl se probral, no díky za pomoc.“

Mariňák přelepil Dědkovi ústa a podvázal mu ruku, aby brzo nevykrvácel. Lola si toho naprosto nevšímal a zůstávala ve svém světě.

„Kolik jich tam venku ještě je?“ zeptal se.

„Nevím Mariňáku, sice ubejvaj, ale pořád jich tam bude ještě hodně, maj velkou slezinu,“ odpověděl Kuchař.

„Hm, můžeme se bránit, máme čím, ale bude to mít nějaký smysl? Můžou si zavolat posily a my ne. Musíme něco vymyslet a zbavit se jich všech pokud možno najednou. Navrhl bych využít tady toho bezrukýho zmrda,“ přemýšlel Mariňák.

„To zní rozumně, takže potřebujem nějaký geniální plán, kterým zachráníme svoje prdele. Do prdele, už zase,“ řekl Kuchař a vystřelil, „ty vole, to už je asi třetí nebo čtvrtý debil se špinavým tričkem na tyči.“

„Cože?“ zarazil se Mariňák, ale myšlenku mu přerušil známý hlas.

„Už se vyserte na zabíjení vyjednávačů, chci si jen promluvit.“

„Co chceš, burane?“ reagoval Mariňák.

„Mám pro vás návrh. Vydáte nám Dědka a my vás pustíme.“

„Koho máme vydat?“ divil se Mariňák naoko.

„Určitě je s váma, je to můj pradědeček. Propusťte ho a budete žít.“

„Ty myslíš toho zmrda, kterej se nás pokusil zabít takovou směšnou pilkou na železo?“ zasmál se Mariňák, kývl na Kuchaře, aby přitlačil vozík a vytáhl šroubovák. Prudkým trhnutím odlepil Dědkovi izolepu z huby a šroubovákem píchl do krvavé rány. Dědek šíleně zařval a jeho řev ještě zesílil reproduktor. Buran88 začal zuřit.

„To ste si posrali život, Dědku zachráním tě, vydrž a společně je rozřežeme na malý zasraný kousíčky, který dáme sežrat prasatům!!!“

„Ani hovno, budeme vyjednávat?“ přelepil Mariňák Dědkovi křičící ústa.

„Nasrat!“ přišla rychlá reakce. Páska z huby byla opět stržena a šroubovák vykonal svoji práci.

„Dobře, dobře! Nechte ho už bejt. Co byste teda chtěli?“

„Burane88, řekni mi kolik vás je,“ řekl Mariňák.

„Proč bys to chtěl vědět?“ nechápal Buran88 a pohlédl na kumpány, kteří se pochechtávali.

„Jednoduše, jen abych věděl, jakou férovku jedem. My sme dva.“

„Vy ste jenom dva?“ podivil se Buran88 a znovu podíval po parťácích.

„No a kolik si myslel, že nás je? Původně sem měl bejt sám, ty vole,“ zasmál se Mariňák.

„Tak to byste neměli bejt problém,“ odpověděl nejistě Buran88 a ostatní křupani dělali, jakože nic nechápou.

„No, ale sme kurva problém, tak už se vymáčkní, kolik vás kurva je,“ přiskočil k mikrofonu Kuchař.

„Třicet šest,“ odpověděl hlas a Kuchař se podíval po Mariňákovi.

„Je jich dost, musíme je všechny dostat na jedno místo.“

„Je tu nějaký neutrální místo, kde bysme se mohli všichni sejít a problém v klidu dořešit?“ řekl Mariňák do mikrofonu.

Buran88 se podíval po skupině buranů a odpověděl.

„Jo, je. Stará pila na fošny za stodolou.“

„Fajn, za půl hodiny se tam sejdem a nic nezkoušejte nebo Dědek přijde k dalšímu úrazu.“

„Musíme se připravit a pořádně ozbrojit, na Lolu dohlídneš sám. Protože až tam přijdem, tak krátce pokecáme, pak je přepočítáme a nakonec všechny povraždíme. Do jednoho. Musíme bejt rychlejší než voni, chápeš?“ mluvil Mariňák ke Kuchařovi a přitom chystal zásobníky, granáty a jiné vražedné náčiní. Do nákupní části Dědkova vozíku umístili několik tašek a pak byli připraveni vyrazit ven.

„Lolo, prosímtě pojd‘,“ vzal Kuchař dívku za ruku a přitáhl ji ke dveřím. Stále nebyla při normálních smyslech.

„Připraven?“ zeptal se Mariňák.

„Připraven,“ odpověděl Kuchař.

Mariňák otevřel dveře, vyšel na zápraží a rozhlédl se. Viděl burany směřující za stodolu, udělal pár kroků a sešel po schodech z verandy. Kuchař za ním tlačil vozík a měl řetízkem uvázanou Lolu, aby někde nezmizela.

Postupovali pomalu po cestě k slavnostně vyzdobené pile. Diodová světla, reflexní obrazy a UV mapping, doplněný pomalou uklidňující hudbou, podkresloval dojem příjemného chilloutu.

Před vchodem stál Buran88 a držel velkou dvouruční pilu.

„Tak vás pěkně vítám a jsem rád, že se konečně setkáváme. Dědku jsi v pořádku?“

Dědek pokýval a Buran88 rukou naznačil, že mají vstoupit.

Stará parní pila byla zapnutá a zrovna řezala dubový kmen na fošny. Psychedelická výzdoba v podobě barevných plachet s geometrickými obrazy podsvícenými RGB diodami a ozvučená meditační hudbou, do které pravidelně odfrkoval parní stroj, by kdekoliv jinde byla fantastická. V tomto případě však všude stáli hnusní, odporní a neudržovaní vidláci, kteří byli ozbrojeni vidlemi, pilami či kosami nebo nabroušenými srpy.

Kuchař s Mariňákem dotlačili vozík s Dědkem k ovládání pily.

„Co teď?“ zeptal se Mariňák.

„No, teď nám vydáš Dědka, otočíte se a půjdete domů,“ odpověděl Buran88 a hleděl po ostatních křupanech, kteří se slizce uchechtávali.

„Třicet devět,“ řekl Kuchař.

„Fajn, je čas ukončit celou tuhle podělanou sračku. Kvůli tomu tady sem,“ zasmál se Mariňák a současně s Kuchařem vytáhli pod bundami ukryté zbraně a okamžitě spustili střelbu. Teď by bylo ideální, kdyby se režisér ve čtenářově hlavě vyrádlil a digitálně vytvořil mocnou přestřelku třeba ve stylu Matrixu. Zpomalený záběry všeho možného, ničené stěny, sloupy a různé pilíře obložené žulou. Vzduchem létající a rotující hrdinové střilející ze svých zbraní 360 stupňů kolem sebe. Prostě obyčejný masakr, ve kterém se sem tam mihne letící vidle či záběr na pilu. Hlavně je kolem spousta krve, zásahů do všemožných částí těl, sem tam do oka nebo mezi nohy. A uprostřed toho všeho stojí Mariňák s Kuchařem a střílí a střílí a hromada prázdných nábojnic kolem nich roste do výše. Jo, zpomalený záběr na patrony vyskakující z M16 by též byl efektní.

Nakonec střelba ustala a vše pomalu utichalo, až zůstal jenom zvuk parního stroje a běžící pily.

„Ty vole, tak sme to asi zvládli. Myslíš, že sme dostali všechny?“ uznale Kuchař prohlížel vnitřek budovy.

„To nevím, musíme to tady pořádně zkontrolovat,“ odpověděl Mariňák a těžce oddychoval.

Zničehonic se ozvalo skřipání kovu.

„To ste posrali, takhle nechutně nás podrazit. Až se tohle rozkřikne na Internetu, tak si nikde neškrtnete. Všichni po vás půjdou,“ promluvil hlas Burana88.

„On žije, tajně jsem doufal, že přežil,“ zasmál se Mariňák a otočil za hlasem, „podívej, jestli po mě půjdete všichni, tak o to líp, protože aspoň za váma nebudu muset běhat jak honicí pes.“

Buran88 se zamyslel, protože plán mu nevycházel úplně podle představ a pak mu něco došlo.

„Dědku, kurva sundejte mu izolepu z držky, Dědků...!!!“

S Dědkem byl problém, který si všichni uvědomili v okamžiku, kdy se na něj podívali. Z hrudi mu trčela kovová trubka a nevypadal příliš čile.

„Dědku, ty vole Dědku!“ třásl Buran88 mrtvolou a celý se třásl. „Vy ste ho zabili, zdechněte svině zasraný!!!“

Křičel jako pomínutý, Mariňák s Kuchařem ho pozorovali a ani si nevšimli, že se ze sutin zvedlo několik od prachu špinavých postav buranů a každý v ruce držel pilu.

Lola začala škubat řetězem a přinutila tak Kuchaře, aby se otočil.

„Doprdele!“ vykřikl a zmáčkl spoušť. Zbraň spustila a kulky zasáhly dvě hlavy. Mariňák se vzpamatoval a začal střílet na druhou stranu.

Najednou střelba utichla.

„Ty vole, mě došly náboje,“ zasmál se Kuchař.

„Mě taky,“ konstatoval Mariňák.

„Konečně čas na férovku,“ ozval se Buran88, který záhadně přežil a spolu s ním pět zarostlých vágusů.

„Tak to asi nebudem zdržovat,“ řekl Mariňák a vytáhl dva velké Rambo nože, kterými před sebou velmi rychle zašermoval.

„Ty vole, to sou rybičky,“ zasmál se zase Kuchař a vytáhl Bowieho nůž.

„Ale...“ ocenil Mariňák kudličku, ale nebylo moc času obdivovat velikost loveckého nože. Buran88 vydal rukou příkaz svým mužům, aby s nima konečně skoncovali. Ve vzduchu zasvištěly listy pil smíchané s bojovým vidláckým rykem.

Jenže to bylo tak všechno, protože pět maníků se proti nim rozeběhlo s komicky máchajícima rukama. Mariňák s Kuchařem bystře pochopili, že jde o klasické internetové kecaly, jejichž jedinou výhodou bývá početní převaha. Bowieho nůž svižně vykonal svoji práci a dva burani spatřili obsahy břišní dutiny. Mariňák nemusel udělat ani krok, protože zubaté ostří Rambo nožů potrápilo krky zbylých tří zoufalců a vytrhalo svaly se šlachami, přetrhalo tepny a odhalilo páteře. Bylo to tak nechutný, že Buran88 začal zvracet, ale houby mu to pomohlo, protože pro něj život za chvíli taky skončí.

Lola stála, kývala se a nic neříkala.

„Hele, to bylo nečekaně snadný,“ suše řekl Kuchař a vytáhl placatci s kořalkou, upil a nabídl Mariňákovi.

„To bylo jasný, už od začátku sem věděl, že se jedná o dementy a kdybyste se mi nepřipletli do práce, o ničem byste nevěděli. Co uděláme s tímhle posledním?“ řekl Mariňák a koukal na Burana88.

„Hele, ty vole, já nevim. Ale když už sme se rozhodli vynechat některý pravidla slušného boje, co kdybychom ho položili na pojezd, pustili pilu a udělali malý videjko do toho jejich internetového auditka?“ přemýšlel nahlas Kuchař.

„Pěkně úchylnej nápad, ale proč ne,“ zasmál se Mariňák, přistoupil k zbývajícímu buranovi a udeřil ho pěstí do hlavy.

Přeskočíme pár obrázků, během kterých přivázali omráčeného internetového úchyla k pojízdné lavici a přiložili pod kotel. Pára zasyčela, tlaková píšťala zapískala a Kuchař digitální kamerou dělal pěkné záběry prostředí, až skončil u Mariňáka a uvázaného Burana88.

„To je Buran88, internetový lovec a vrah nevinných lidí. Budiž toto video varování pro všechny, kteří by ho chtěli následovat. Budu před vámi vždy o krok napřed,“ promluvil Mariňák do kamery a teatrálně zatáhl za starou páku, kterou spustil stroj a naostřené zuby čtyř listů pily začaly kmitat do rytmu odfukování parního stroje. Někdo zapnul uklidňující meditační hudbu komponovanou ze zvuků moře a ptáků.

Dlouhý a táhlý záběr přivázaných nohou, kterak pomalu putují k řezajícím listům pil. Pomalý a s hypnotizujícím hudebním podkladem střídaný záběr do očí Buranových88 a na jeho nohy, několikrát opakovaný tak, aby divák netušil, jestli se náhodou ještě něco nestane. Nestane se už nic a v okamžiku, kdy první železné zuby kously do chodidel, Buran88 spustil nechutný smrtelný křik. Jeho řev trval tak dlouho, dokud ho nepřerušilo bezvědomí a byla slyšet jen hudba, drcení kostí a stříkající krev.

„Tak sme asi hotovi, ne?“ řekl Kuchař.

„Řekl bych, že ano. Je čas přivolat auto a odjet domů k rodině,“ odpověděl Mariňák a vytáhl jakousi krabičku v maskovací barvě, vytáhl teleskopickou anténku a zmáčkl červené tlačítko.

„Cože je čas přivolat?“

„Auto, mám ho na dálkový ovládání, pro případ nouze.“

„Cože? Proč si ho nepřivolaš dřív?“

„Protože nebyla nouze, všechno šlo v pohodě.“

„A co moji kámoši?“

„Vy ste tady ocitli omylem, kdybych tady nebyl, využili by momentu překvapení a zabili vás všechny. Vždyť se na ní podívej, je úplně mimo.“

Kuchař se podíval na Lolu a usoudil, že má pravdu. Vyšli vraty do prvních ranních paprsků a konečně měli možnost spatřit jatka za denního světla. Mariňákův těžce ozbrojený kamion dorazil před dům, otevřel boční dveře a vysunul ocelové schůdky.

„Ty vole, to je kára,“ podrbal se Kuchař na čele hlavní pistole, „je fakt, že kdybys tohle zavolaš, neužili bysme tolik zábavy. Ty vole, já v jednu chvíli myslel, že je fakt po nás a jak došly na závěr náboje, to bylo fakt něco,“ drbal se neustále na čele a v jednu chvíli zavadil o kohoutek.

Vyšla rána, kulka urazila Kuchařovi hlavu a Lolín obličej pokryl krevní stříkanec.

„Doprdele, co to bylo? Že by až teď došly náboje?“ podivil se Mariňák a pomalu začínal chápat, co právě před jeho očima proběhlo. Pohlédl na Lolu a kapesníkem ji setřel krev z očí.

„Pořád ničemu nerozumíš, nešťastnice jedna,“ vzal její ruku a pomalu odvedl do vozu. Naposledy se rozhlédl po místě zkázy, usedl za volant a odjel do vycházejícího Slunce.

Je večer, Mariňák sedí u počítače a zrovna nahrává video na Internet do diskusního auditka, kde jela panická diskuse, proč se nikdo neozývá a jestli se něco nestalo. Povětšinou samé konspirační teorie o vládě, mimozemšťanech či důsledcích práškování z letadel, ale to vše ustalo po příspěvku uživatele Mariňák, který vložil video. Výkřiky typu „*trole táhni*“ ustaly a naběhly závěrečné titulky, ze kterých se dozvídáme, že skončil sedmý díl televizního seriálu „*Pomozte si sami vlastními silami*“ o neohrožených lidech, kteří museli vzít právo a spravedlnost do svých rukou.

„Šéfe, pěkně napínavej příběh. Ani se nedivím, že ten Mariňák musel vzít zákon do svých rukou, protože je nesmysl, aby takový burani běhali po světě,“ zazněl Pongův hlas. Někdo rozsvítil světlo.

„Můj vůdce, mám rád příběhy ze života.“

Závěs v rohu místnosti se poodhrnul a odhalil jointa kouřícího Kapitána Blázna sedícího na hajzlu.

„Pongu, já sem to slyšel, ale fakt mě nech, mám z toho místního žrádla příšernou sračku. Čert nám byl dlužnej výlet do týhle bohem zapomenutý díry.“

„Kapitáne, mám vám udělat žaludeční čaj?“ řekla Urgha.

„Urgho, jediný, co mi může pomoc je lahváč,“ odpověděl za závěsem Blázen.

„Můj vůdce, tady máte,“ bystře zareagoval Kokot a podal Bláznovi pivo.

„Díky, ty vole,“ poděkoval Kapitán.

„Šéfe, dáme ještě další díl nebo se vysereme na čekání a půjdeme k lodi sami podle svých nejlepších schopností?“

„Pongu, ty vole, nevím,“ voda z nádržky spláchla záchod. závěsem prošel uvolněný Blázen a hustej puch hovna.

„Kapitáne, je tedy pravda, že tento způsob dovolené se mi zdá poněkud nešťastný,“ konstatovala Urgha. Rozhlédla se po strohém podzemním krytu z betonu a dřeva, vybaveným několika lacinými pohovkami, židlemi, stolem, kuchyňským koutem a záchodem kombinovaným se sprchou. Na zdi visela velká televize neznámé značky.

Kapitán Blázen ubalil brko, zapálil, posadil se a začal hluboce přemýšlet. Pong nijak nebránil svým choutkám a drtil lesknoucí krystal perníku.

„Urgho, kdy si měla naposledy svoji zdravotní dávku?“ zeptal se ze slušnosti.

„Včera, ještě chvíli vydržím, když tak si řeknu,“ odmítla s úsměvem.

Cíňan do nosu zhurta natáhl připravené lajny, popadl dálkový ovladač a pustil zvuk.

Příběh ani nestihl pořádně začít, když se otevřely železné dveře a vstoupil chlapík.

„Jak se máte? Koukám, že je tu solidně zahuleno.“

„Konečně seš tady, ty vole,“ odfoukl kouř Blázen a odklepl do popelníku.

„Omlouvám se, trochu sem se zdržel, ale cesta je připravená a můžeme za chvíli vyrazit,“ odpověděl příchozí.

„Prde, ty mě sereš, sme už druhej den zavřený v týhle díře a akorát slyšíme dunění granátů, když se zrovna rozhodne jedna ze stran střílet. Zkurvená dovolená,“ zamračeně pověděl Kapitán.

„Já vím, ale ste tady aspoň v bezpečí, začněte balit, vyrazíme. Je polední pauza a těžký dělostřelectvo bude v kantýně,“ řekl Prd, usadil se vedle Ponga a hypnotizoval perník.

„Hm, dal by sis co?“

„Dal.“

Pong povzdechl a připravil další čáry. Vypilo se několik lahví, pojedlo něco málo jídla a vyhulilo pár géček hulení.

„Je po obědě,“ konstatoval Prd, když začalo dunět dělostřelectvo.

„Tak to se nikam nevydáme,“ zavýskl radostí Pong a rozhlédl po společnících.

Blázen kouřil a nic neříkal.

„Musíme vyčkat další pauzy, nedá se nic dělat,“ zasmál se Prd a pořádně potrápil lahváče.